

Књига пророка Јоила и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број двадесет пет

Jeff Pippenger

2026-01-11

Број двадесет и пет

Књига пророка Јоила суочава вођство лаодикејске Цркве адвентиста седмог дана са сведочанством о њеној све већој побуни током четири нараштаја. Та четири нараштаја такође су приказана у осмој глави Језекиља, где се двадесет пет људи тог четвртог нараштаја клања сунцу. Године 1901, тринаест година после побуне из 1888, Адвентистичка црква је организовала одбор да води цркву.

Почетни Извршни одбор Генералне конференције установљен је током велике реорганизације на заседању Генералне конференције 1901. године и састојао се од 25 чланова. То је представљало значајно проширење у односу на одбор пре 1901. године, који је имао само 13 чланова. Број чланова се током година повећавао, али Исус увек поистовећује свршетак с почетком. На почетку је било 25 чланова, с једним као вођом, што је паралелно с једним редом у светилишту, који се састојао од 24 свештеника и једног првосвештеника.

Јуда и Синедрион су два симбола побуне у Христово време. Синедрион представља лаодикејску Цркву адвентиста седмог дана. Учешће Синедриона у Христовом распећу представља праслику улоге адвентизма у кризи недељног закона. Синедрион — врховно јеврејско веће у Јерусалиму, састављено од првосвештеника, старешина и књижевника, под председништвом првосвештеника Кајафе — одиграо је средишњу улогу у догађајима који су довели до Исусове смрти.

Након Исусовог хапшења у Гетсиманији (изведеног посредством Јудине издаје), био је ноћу доведен пред Синедрион у Кајафином дому. Тражили су сведочанство да би га осудили, изводећи сведоке који су га оптуживали за богохуљење и побуну.

Када је Кајафа непосредно упитао Исуса да ли је он Месија (или Син Божји), Исусов потврдан одговор, „Ти каза“, навео је првосвештеника да објави: „Хула!“ Веће Га је осудило као достојног смрти. Пошто под римском влашћу нису имали овлашћење да извршавају смртне казне, предали су Исуса Понтију Пилату, римском намеснику, оптужујући га за буну како би обезбедили римско погубљење. Само распеће извршили су римски војници по Пилатовој заповести, али тек пошто је Пилат попустио под притиском првосвештеника и мноштва (који су захтевали Исусову смрт и ослобођење Вараве).

„Када је Христос био на овој земљи, свет је дао предност Варави. И данас свет и цркве чине исти избор. Призори издаје, одбацивања и распећа Христа поново су одиграни, и опет ће бити одиграни у огромним размерама. Људи ће бити испуњени особинама непријатеља, и кроз њих ће његове заблуде имати велику силу. Управо у оној мери у

којој се светлост одбацује настајаће погрешно схватање и неразумевање. Они који одбацују Христа и бирају Вараву делују под погубном обманом. Погрешно представљање и лажно сведочење прерашће у отворену побуну. Ако је око зло, све ће тело бити пуно таме. Они који своја осећања дарују било ком вођи осим Христу наћи ће се под влашћу, телом, душом и духом, једне опијености тако заносне да се под њеном силом душе одвраћају од слушања истине да би поверовале лажи. Они су ухваћени у замку и заробљени, и сваким својим поступком вичу: Пустите нам Вараву, а Христа распните.

„И сада се доноси ова одлука. Призори одиграни на крсту поново се одигравају. У црквама које су отпале од истине и праведности открива се шта људска природа може да учини и шта ће учинити када љубав Божја није трајно начело у души. Не треба да се чудимо ничему што се сада може догодити. Не треба да се дивимо никаквом развоју ужаса. Они који својим несветим ногама газе закон Божји имају исти дух какав су имали људи који су вређали и издали Исуса. Без икаквог грижења савести, чиниће дела свога оца, ђавола. Поставиће питање које је дошло са издајничких усана Јудиних: Шта ћете ми дати ако вам издам Исуса Христа? И сада се Христос издаје у личности својих светих.”
Review and Herald, January 30, 1900.

Ако одломак заиста значи оно што каже, онда они који су били означени као они што „бирају Вараву“ неће бити у стању да разумеју чему тај одломак учи. Ти људи су они људи у 2. Солуњанима који примају силу заблуде, јер не примише љубав истине. Она о онима који бирају Вараву каже: „Они који своја осећања поклањају било којем вођи осим Христу, наћи ће се под влашћу, телом, душом и духом, занесености која је толико опчињавајућа да се под њеном силом душе одвраћају од слушања истине да би поверовале лажи.“ Они који бирају Вараву налазе се под Сотонином влашћу пре путоказа крста и недељног закона. У том стању они никако не могу разумети чему тај одломак учи. Они ће стога тврдити да су „околности у време када је сестра Вајт записала ове речи биле за ту особиту историју, а не за садашње време“. Можда би рекли: „Она говори о хришћанству на општи начин, и ово се не односи непосредно на адвентисте седмог дана.“ Бесмислица.

Наравно, околности историје у време када је сестра Вајт написала те речи заиста су представљале коментар на њену личну историју; али, као и у случају Јована у Откривењу, када се пророку каже да пише, каже му се да пише „оно што си видео, и што јесте, и што ће бити потом“. Када пророк бележи оно што јесте, он истовремено бележи и оно што ће бити.

Вођство адвентизма представљено је са двадесет и пет људи из Језекиља, који су такође пророчки поистовећени са двеста педесет људи који су стали уз Кореја, Датана и Авирона. Једнако је значајно то што је сестра Вајт побуњенике из 1888. године и Генералну конференцију у Минеаполису означила као оне који понављају побуну Кореја, Датана и Авирона. Сестра Вајт изричито учи да, када анђео из Осамнаестог поглавља Откривења сиђе и обасја земљу својом славом, почиње позни дажд.

„Позни дажд треба да се излије на Божји народ. Моћан анђео треба да сиђе с неба, и сва земља треба да се осветли његовом славом.“ Review and Herald, April 21, 1891.

Сестра Вајт изричито учи да је анђео из осамнаесте главе Откривења сишао на Генералној конференцији 1888. године са вестима А. Т. Џоунса и Е. Ј. Вагонера. Када је била на Конференцији, побуна ју је толико савладала да је одлучила да спакује своје ствари и оде, али јој је један анђео рекао да мора остати и забележити ту историју, јер је то било понављање Корејеве побуне. Зашто је анђео желео да то буде забележено, ако не ради сведочанства у последњим данима? Ако је то сведочанство за последње дане, шта би друго то могло значити, осим да ће Лаодикијска Црква адвентиста седмог дана ићи стопама Синедриона током кризе недељног закона, а нарочито у историји која води ка њој.

Порука Џоунса и Вагонера била је представљена као „порука оправдања вером, уистину“, „Лаодикијска порука“, „порука Христове правде“ и „порука трећег анђела“. Бунтовници су се одупрли тој поруци, а такође су одбацили и вођство Духа пророштва и изабране гласнике скупа. Сестра Вајт такође учи да ће, када велике зграде Њујорк Ситија буду оборене додиром Божје силе, тада Откривење 18:1–3 бити испуњено. Од 11. септембра руководство Лаодикијске Цркве адвентиста седмог дана понавља побуну Корејеву, побуну двадесет петорице старих људи, побуну руководства из 1888. године и побуну Синедриона у времену које је претходило крсту. Тих двадесет пет људи представљају симбол који приказује једно кривотворено левитско свештенство.

Левит је требало да има двадесет и пет година када би почео да служи.

И Господ рече Мојсију говорећи: Ово припада Левитима: од двадесет и пет година навише нека ступају да врше службу у шатору од састанка; а од педесете године нека престану да врше ту службу, и нека више не служе; него нека служе са својом браћом у шатору од састанка, да држе стражу, али службу да не врше. Тако чини Левитима у погледу њихове дужности. Бројеви 8:23–26.

Левит започиње своју службу са двадесет и пет година и служи двадесет и пет година, до своје педесете. Весник завета у Малахији 3 чисти и такође очишћује Левите у време недељног закона, као што је учинио 22. октобра 1844. године.

Ево, ја ћу послати гласника својега, и он ће приправити пут преда мношвом; и Господ, кога тражите, изненада ће доћи у храм свој, и анђео завета, коме се радујете; ево, доћи ће, вели Господ над војскама.

Али ко ће поднети дан Његовог доласка? и ко ће опстати кад се Он појави? јер је Он као огањ топиочев, и као сапун белиличарски; И седеће као онај који топи и пречишћава сребро; и очистиће синове Левијеве, и прочистиће их као злато и сребро, да би Господу приносили принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу, као у древне дане и као у пређашње године. Малахија 3:1–4.

Број „25“ као симбол представља не само верног Левита, него и лажног Левита. „25“ као симбол, дакле, означава раздвајање двеју класа богослужитеља, било да су то мудре и луде девојке, овце и јарци, пшеница и кукољ. Број двадесет пет није само симбол Левита, него је, подједнако важно, и симбол раздвајања (прочишћавања) Левита. То раздвајање збива се при недељном закону, и оно је један од главних предмета Божје пророчке Речи. Прикладно је

што је двадесет пето поглавље Јеванђеља по Матеју једноставно наставак Исусовог пророчанства о крају света у двадесет четвртом поглављу Матеја.

И Исус изиђе и удаљи се од храма; и приступише Му ученици Његови да Му покажу грађевине храма. А Исус им рече: Не видите ли све ово? Заиста вам кажем: неће овде остати ни камен на камену који неће бити разваљен. Матеј 24:1, 2.

Када је Исус отишао из храма, више се никада није вратио. У завршним стиховима двадесет треће главе, Исус је изрекао суд над Синедрионом, а тај суд је изражен као „осам“ тешкоћа, те тако представља кривотворину осам душа у ковчегу, осмога дана обрезања, осмога дана васкрсења, осам Авраамових нараштаја током 430 година и даље. Кривотворни број „осам“ усклађује се са кривотворним Левитом.

Заиста вам кажем: све ће ово доћи на овај нараштај.

О Јерусалиме, Јерусалиме, ти који убијаш пророке и каменујеш оне који су ти послани, колико пута хтедох да саберем чеда твоја, као што кокош сабира пилиће своје под крила, а ви не хтедосте! Ево, кућа ваша оставља вам се пушта.

Јер вам кажем: од сада ме нећете видети док не кажете: Благословен је Онај који долази у име Господње. Матеј 23:36–39.

Двадесет друго поглавље Јеванђеља по Матеју завршава се илустрацијом о везивању злих у снопове и окончава се последњим сусретом између Христа и цепидлачних Јевреја. Затим у 24. поглављу Он последњи пут напушта храм, прекидајући Свој рад за древни Израиљ. Поглавље се завршава тамо где је и почело, објавом да им је њихова кућа остављена празна, и оно што је назвао кућом Свога Оца када је први пут очистио храм, сада је била празна јеврејска кућа.

У 24. поглављу Исус ће одговорити на питања о храму и о његовом предстојећем разорењу. Разорење је требало да се догоди управо у том нараштају, који је био нараштај аспидин. Он је напустио тај храм да се више никада не врати, стога се предсказања која износи односе на духовни, а не на дословни Израиљ. Када Христос напусти храм који је лаодикијска Црква адвентиста седмога дана, као што је учинио са древним Израиљем, истовремено ће људски храм сто четрдесет и четири хиљаде бити сједињен са Божанским храмом за вечност. Када је Исус напустио храм древног Израиља, Он се за вечност развео од Свога некадашњег заветног народа.

Поглавља једанаесто до двадесет друго у Матеју представљају омегу линије од једанаестог до двадесет другог поглавља у књизи Постања. Када та линија започиње у Постању 11, она уједно означава и почетак Вавила и Вавиловог завета смрти, који достиже своје омега-испуњење у Откривењу 17, 11, стиху који је тачно средиште стихова што сачињавају поглавља једанаесто до двадесет друго. Средина поглавља једанаестог до двадесет другог у Постању, Матеју и Откривењу, у сваком од тих списа, наглашава заставу или њену кривотворену заставу. У Постању је то било обрезање, у Матеју Петар и Стена на којој ће Христос сазидати своју цркву, а у Откривењу кривотворена звер која беше и није, и изићи

ће из бездана, која је осми, а од седморице је, и која се потом удаје за аждају.

Једанаест и двадесет и два јесу симболи који означавају сједињење Божанства са човечанством, што је управо оно питање које је представљено тиме што Христос пише Свој закон на наша срца и умове. 11 и 22 су симболи завета сто четрдесет и четири хиљаде. У Јеванђељу по Матеју, у двадесет трећем поглављу, лажно свештенство примило је осам тешкоћа; у истој временској тачки, право свештенство бива помазано. Свештеници су били посвећивани седам дана, а осмога дана почели су да служе.

Није случајно што седам дана посвећења свештеника, који су довели до тога да њихова служба започне осмога дана, започињу у Осмој глави Књиге Бројева, први стих, јер је „81“ симбол свештеника.

И Господ рече Мојсију говорећи: Узми Арона и синове његове с њим, и одећу, и уље за помазање, и једнога телца за жртву за грех, и два овна, и котарицу бесквасних хлебова; и сабери сав збор код врата шатора од састанка. И Мојсије учини како му Господ заповеди; и збор се сабра код врата шатора од састанка. И Мојсије рече збору: Ово је што је Господ заповедио да се учини. ...

И не излазите са врата шатора од састанка седам дана, док се не наврше дани вашег посвећења; јер ће вас седам дана посвећивати. Како је данас учињено, тако је Господ заповедио да се чини, да би се извршило помирење за вас. Зато останите на вратима шатора од састанка дан и ноћ седам дана, и држите што је Господ заповедио, да не помрете; јер ми је тако заповеђено. И Арон и синови његови учинише све што Господ заповеди преко Мојсија. И догоди се осмога дана да Мојсије позва Арона и синове његове, и старешине Израилеве; И рече Арону: Узми себи теле за жртву за грех и овна за жртву паљеницу, оба без мане, и принеси их пред Господа. ... И Мојсије рече: Ово је што је Господ заповедио да чините; и слава Господња јавиће вам се. ... Тада Арон подиже руку своју према народу, и благослови их, па сиђе пошто је принео жртву за грех, жртву паљеницу и жртве захвалне. Потом Мојсије и Арон уђоше у шатор од састанка, па изиђоше и благословише народ; и слава Господња показа се свему народу. И огањ изађе испред Господа и спали на олтару жртву паљеницу и сало; а кад сав народ то виде, повикаше и падоше ничице. Левитска 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Двадесет трећа глава указује на кривотворне Левите који се откривају у време када су истински Левити запечаћени. Двадесет друго поглавље Матеја завршава се тиме да више нико није постављао Исусу никаква питања; затим, у двадесет трећој глави, Он износи осам тешко, показујући да је време кушње Синедриона било затворено и да је тада требало да отпочне извршни суд. У двадесет четвртој глави, Он означава храм као кућу Јевреја. Важно је уочити редослед у овим главама.

Поглавља једанаесто до двадесет друго Јеванђеља по Матеју указују на довршење запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде у контексту Божјег завета са изабраним народом. Палмонијева симболика алфе у једанаестом поглављу, и Његова симболика омеге у двадесет другом поглављу, доприносе причи унутар тих поглавља.

Двадесет трећа глава представља помирење, сједињење Божанског са људским, како је представљено бројем двадесет три. Али та глава говори о извршном суду над кукољем, над лажним свештенством, над лажним Левитима. Сваки свештеник био је Левит, али није сваки Левит био свештеник. Међу потомцима Левијевим, само је крвна лоза Аронова била подобна за свештенство. Библија указује да су Левити почињали да служе са навршених двадесет пет година, али су синови Катови ступали у службу са тридесет година.

И Господ проговори Мојсију и Арону, говорећи: Избројте синове Катове између синова Левијевих, по породицама њиховим, по домовима отаца њихових, од тридесет година и више до педесет година, све који ступају у службу да врше посао у шатору од састанка. Бројеви 4:1–3.

Број „30“ представља свештенике који су били у крвној лози Ката, који је био син Левијев, а Катов син био је Амрам, који је био отац Аронов. Леви значи „привезан или сједињен с Богом“. Кат значи „сабран око Његовог присуства“. Амрам значи „узвишен народ“, а Арон значи „носилац светлости или узвишени посредник“. Заједно, они оцртавају кретање од Црвеног мора до Синаја, те тако представљају завет између Бога и сто четрдесет и четири хиљаде, који су људски храм што се сједињује с божанским храмом, када Христос пружа Своју руку по други пут да сабере Свој преостали народ у Своје светилиште, где их потом подиже и узвисује док бивају обасјани Небеским Првосвештеником, као што је обасјао Седраха, Мисаха и Авденага.

Број „30“ представља раздобље припреме за свештенике, а 25, као доба Левита, треба применити на 30, ред на ред, јер је сваки свештеник био Левит, али није сваки Левит био свештеник. Тридесет представља раздобље припреме које је започело 1989. године, у време краја, и завршава се недељним законом у Сједињеним Државама. Број двадесет пет, као симбол Левита, такође је симбол раздвајања између двеју класа, и у односу на свештенике означава раздвајање. Двадесет пет означава раздвајање Левита и кривотворених Левита при недељном закону, а у контексту истинских свештеника и истинских Левита оно такође успоставља разликовање, мада не негативно раздвајање, као код кривотворених Левита.

Кат је био једна од три главне гране Левита (заједно са Гирсоном и Мераријем). Свештеничка лоза потицала је посебно преко Катовог потомка Арона. Арон је потомак Левија у четвртом нараштају, а свештеничка повластица била је ограничена на његове мушке потомке унутар ове катитске гране. Катити као целина (сви Катови потомци) имали су част да носе најсветије предмете, али је само Ароновој лози било допуштено да заиста врши свештеничке службе код жртвеника и у светилишту. Арон представља исти четврти нараштај као и Јоилови „старци“, или „древни старци“ у осмом поглављу Језекиља, који се клањају сунцу.

Систем 24 смене (реда) за свештенике (а слично и за несвештеничке Левите у помоћним службама, као што су музичари и вратари) установио је цар Давид. Давид је потомке Аронове организовао у 24 смене (реда) да служе наизменично (1. Дневника 24:1–19). Давид је, уз помоћ свештеника Садока (из Елеазарове лозе) и Ахимелеха (из Итамарове лозе),

поделио њих у 24 групе (16 из бројније Елеазарове породице, 8 из Итамарове). Жреб је бацан да се одреди редослед службе.

Сваки ред је служио по једну седмицу (од суботе до суботе), два пута годишње, а уз то су сви редови служили заједно током великих празника (Пасха, Педесетница, Сенице). Давид је на сличан начин организовао и несвештеничке Левите у 24 реда за музику, чување врата и друго (1. Дневника 23–26). Тај систем је успостављен под Соломоном (2. Дневника 8:14) и наставио се током раздобља Другог храма. Захарија, отац Јована Крститеља, био је из реда Авијиног — Лука 1:5; 1. Дневника 24:10. Поредак 24 свештеничка реда био је одређен жребом, а Захарија је био у реду Авијином, који је, од двадесет и четири реда, представљао „осми“ ред. Захарија значи „Бог памти“, а име његовог оца Авија значи „Бог је мој отац“.

Небески Отац се сетио свога обећања да ће подићи весника који ће припремити пут Месији. Али Захарија се такође поравнава са недељним законом, јер се управо тамо субота, дан који је људима требало увек да памте, претвара у коначни тест. Захарија представља свештеника, из Авијиног реда, који је „осми“ ред. Захарија не верује поруци анђела и бива онемел, све до рођења свога сина Јована. Када се Јован роди, Захарија ступа у расправу око Јовановог имена, и тада проговара. Пророчко проговарање последњих дана јесте када Сједињене Државе проговоре као аждаја.

И догоди се да у осми дан дођоше да обрежу дете; и хтедоше да га назову Захарија, по имену оца његова. А мати његова одговори и рече: Не; него ће се звати Јован. И рекоше јој: Нико нема у роду твоме да се зове тим именом. И знацима питаху оца његова како би хтео да га назову. А он затражи дашчицу за писање и написа, говорећи: Име му је Јован. И сви се зачудише. И одмах му се отворише уста, и језик му се разреши, и говораше хвалећи Бога. Лука 1:59–64.

Јован Крститељ је из осмог реда Авијиног, као и његов отац. При Јовановом обрезању, осмога дана његово име бива промењено. Јован Крститељ представља оне који су свештеници, четвртога покољења, који су у савезном односу с Богом, којима Он мења име (из Лаодикије у Филадельфију), запечаћује их знаком савеза, када Сједињене Америчке Државе проговоре као аждаја.

Ми смо храм Божји. Пророчке линије које се обраћају храму говоре мушкарцима и женама као појединцима, а такође и заједнички, јер је и Божја црква храм. И, наравно, постоји и небески храм, а Христос је Тај који зида храм Господњи. Он је Тај који полаже темељ и поставља завршни камен на храм. Када је реч о броју „25“ као симболу, 25 представља Левите, који су очишћени (одвојени) од лажних Левита у трећем поглављу Малахије, и који су такође прочишћени у том истом одломку. У Језекиљу, од 40. до 48. поглавља, са великим појединостима описан је симболички храм. Вода живота излази из тог храма и испуњава земљу.

„Дивно је дело које Бог намерава да изврши преко Својих слугу, да би се прославило Његово име. Бог је учинио Јосифа извором живота египатском народу. Преко Јосифа био је сачуван живот целог тог народа. Преко Данила Бог је спасао живот свих мудраца

вавилонских. И та избављења била су као очигледне поуке; она су народу представљала духовне благослове који су им били понуђени кроз заједницу с Богом коме су се Јосиф и Данило клањали. Тако и данас Бог преко Свога народа жели да донесе благослове свету. Сваки радник у чијем срцу Христос пребива, свако ко ће показивати Његову љубав свету, сарадник је Богу на благослов човечанства. Док од Спаситеља прима благодат да је другима преноси, из целог његовог бића тече бујица духовног живота. Христос је дошао као Велики Лекар да исцели ране које је грех нанео људској породици; и Његов Дух, делујући преко Његових слугу, даје грехом оболелим, напаћеним људским бићима моћну исцелитељску силу која дејствује и на тело и на душу. „У тај дан“, каже Писмо, „отвориће се извор дому Давидову и становницима Јерусалима за грех и за нечистоту.“ Захарија 13:1. Воде тог извора садрже лековита својства која ће исцелити и телесне и духовне немоћи.“

„Из овога извора тече моћна река виђена у Језекиљевом виђењу. ‘Ове воде теку према источној земљи, и силазе у пустињу, и улазе у море; и кад уђу у море, воде ће се исцелити. И догодиће се да ће све живо што се креће, куда год реке дођу, живети.... И поред реке, на обали њеној, с ове и с оне стране, расти ће сваковрсно дрвеће за храну, чији лист неће увенути, нити ће се плод његов потрошити; доносиће нов род сваког месеца, јер њихове воде истичу из светиње; и плод њихов биће за храну, а лист њихов за лек.’ Језекиљ 47:8–12.“ Сведочанства, том 6, 227.

Језекиљев храм је пророчки симболизам највишег реда, а Јовану је у једанаестом поглављу Откривења било заповеђено да измери храм, али да изостави двориште. Када управо то учинимо са Језекиљевим храмом, налазимо да два најистакнутија броја у димензијама храма представљају свештенство. 50 лаката је најистакнутији број, и понавља се 11 пута као укупна дужина сваког комплекса капије (Језекиљ 40:15, 21, 25, 29, 33, 36, итд.). 50 се такође користи за одређене дужине зидова и одаја (42:7–8). Он одређује читав пролаз кроз капију, од спољашњег до унутрашњег прага.

Двадесет и пет лаката јесте јасно друга по истакнутости мера. Понавља се 10 пута као ширина и дужина капијских склопова (Језекиљ 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Заједно, 50 и 25 образују доследне правоугаоне обрасце 50 са 25 за шест главних капија. Ово упаривање 50 са 25 преовладава у архитектонском опису капија које воде у унутрашње просторе. Не постоји ниједан други пар који се у самој храмској грађевини понавља с таквом систематичном учесталошћу.

Левити су ступали у активну службу са 25 година (Бројеви 8:24: „од двадесет и пет година и више нека приступају да врше службу“). Служили су до 50. године (Бројеви 4:3, 39, 43; 8:25: „до педесет година“). То даје тачно 25 година активне службе ($50 - 25 = 25$).

Тако се двадесетпетогодишње раздобље левитске службе непосредно одражава у мерама од 25 са 50 лаката које преовлађују на храмским вратима и у самој грађевини — управо на месту где су Левити служили. Примарне димензије Језекиљевог храма, то јест храма победоносне цркве и сто четрдесет и четири хиљаде, архитектонски су уграђене у сам храм у коме је требало да служе; ИСТО као што су четрдесет и шест хромозома уграђени у сам

храм у коме Божји народ треба да служи. Палмони је ставио Свој потпис на појединачни људски храм и на храм заједничког тела које треба да буде Његова невеста.

Наставићемо ове мисли у следећем чланку.

„Они који се налазе на одговорним положајима не смеју се обратити на самоугађајућа, раскошна начела овога света, јер то себи не могу допустити; а и када би могли, христолика начела то не би дозволила. Потребно је пружати многоструку поуку. ‘Кога ће Он учити знању? и кога ће уразумити науку? оне који су одбијени од млека и одвојени од дојки. Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, онде мало.’ Тако реч Господњу треба стрпљиво износити пред децу и држати је пред њима, од стране родитеља који верују речи Божјој. ‘Јер ће муцавим уснама и другим језиком говорити овоме народу. Онима којима је рекао: Ово је починак којим можете дати одмор уморноме; и ово је освежавање: али не хтедоше слушати. Тада им реч Господња би: заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, онде мало; да би ишли, и падали натрашке, и разбили се, и уплели се у замку, и били ухваћени.’ Зашто? — зато што нису марили за реч Господњу која им је долазила.“

„То значи оне који нису примили поуку, него су неговали сопствену мудрост и изабрали да сами делују према својим властитим замислима. Господ таквима даје пробу, да или заузму свој положај и следе Његов савет, или да одбију и поступају по својим сопственим замислима, а тада ће их Господ препустити сигурном исходу. На свима нашим путевима, у свој нашој служби Богу, Он нам говори: ‘Дај ми срце своје.’ Богу је потребан покоран дух, спреман да се поучи. Оно што молитви даје њену узвишеност јесте чињеница да она исходи из срца које љуби и слуша.“

„Бог захтева од свога народа извесне ствари; ако кажу: Нећу предати своје срце да учиним ово, Господ их препушта да иду даље по свом тобоже мудро расуђивању, без небеске мудрости, све док се не испуни ово Писмо [Исаија 28:13]. Не треба да кажете: Следићу Господње вођство до извесне тачке која је у складу с мојим расуђивањем, а затим се чврсто држати својих сопствених замисли, одбијајући да будете обликовани по облику Господњем. Нека се постави питање: Да ли је ово воља Господња? а не: Да ли је ово мишљење или суд —?“ Testimonies to Ministers, 419.